

Velepoštovani g. Doropoljski!

Ker vem, da Vam ni pisala še nobena iz naše vasi, Vam pošiljam nekaj vrstic v pozdrav. Letos bom hodila v tukajšnjo nemško pripravnico.

Najbolj me veseli zemljepis in zgodovina. Imam še ednega brata in dve sestri.

Z odličnim spoštovanjem
Vam vdana

Pavlina Želetova
v Proseku pri Trstu.

Odgovor:

Ljuba Pavlina!

Hvala Ti lepa za prvi pozdrav iz lepe Tvoje domače vasi! Mojemu koticu storiš dobro delo, ako vzpodbudiš k pisanju svoje dobre prijateljice in prijatelje. Saj je toliko zanimivejše in zabavnejše brati pisma, ako mi dohajajo iz vseh delov naše lepe domovine! Tako čujemo glasove od povsod, koder govorijo naš milo slovenski jezik. Vidimo tudi, kod vse je razširjen naš ljubi „Zvonček“, in končno spoznavamo, kako dobro služi moj kotichek vsej slovenski mladini, da se uri v pisanju pisem ter v lepem, preprostem in jasnem izražanju svojih misli! Pojdi torej na delo, kar bo Tebi in Tvojim vrstnikom in vrstnicam v veselje, zabavo in korist! Lepe pozdrave!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Mislím, da Vam bo všeč, če Vam na kratko opišem naš izlet v Jeruzalem. Dne 29. maja tega leta smo priredili šolarski izlet. Odrinili smo z jutranjim vlakom v Križevce. Tam smo si ogledali Križevsko opekarno, kjer nam je najbolj ugajal velik stroj in dvigalo ali lift. Čudili se smo, kako naglo izdelujejo opeko. Od tam smo šli skozi Ključarovec, Grabe in Branoslavce v grad Branek, kjer nismo videli nič posebnega. Ko smo si Branek ogledali, smo šli na Staro cesto, kjer smo pri šoli južinali. Odtam je bil krasen razgled, videli smo mnogo cerkvâ. Ko smo

se odpočili, smo šli v Cerovec na dom Stanka Vraza, kjer smo videli njegov kip in dve spominski plošči. Vsak se je moral podpisati v spominsko knjigo. Iz Cerovca smo šli v Jeruzalem, kjer nas je dobila ploha, zato smo pa vedrili v neki viničariji. Ker je bilo ozračje kalno, nismo videli mnogo sveta. Iz Jeruzalema smo se napotili v Ljutomer, a dobila nas je zopet ploha, zato smo bili v neki gostilnici, kjer je bilo jako veselo. Od Jeruzalema do Ljutomera je bila blatna pot. Ogledali smo si tudi Ljutomer in telovadnico v Franc Jožefovi šoli. Iz Ljutomera smo se peljali z vlakom za polovično ceno. Na vlakom smo veselo prepevali slovenske pesemce, da so ljudje radi poslušali. Upam, da Vam bo ta potopis ugajal.

Z odličnim spoštovanjem

Vam vdana

Marija Domajnкова,
učenka III. razreda v Vučji vasi.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Tvoj opis nam kaže, kako koristni so taki in slični izleti. Oni so zabavni in obenem poučni, čeprav jih moti ploha in ovira lahke korake blato. Vso okolico opazujemo z lastnimi očmi. Slika sveta, ki ga gledamo, se neizbrisno vtisne v naš spomin. In ko boš že stara, se boš še vedno spominjala tega izleta; vselej, kadar se zmisliš nanj, Ti živo stopijo pred oči vsi tisti kraji, ki si jih videla. In kakor danes, vzklikneš gotovo tudi takrat: „Slovenski svet, ti si krasan!“

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker v šoli dobim in berem vedno „Zvonček“ zato se Vam tudi jaz usojam pisati pisemce in Vas prositi, ako bi me hoteli uvrstiti v svoj kotichek, zakaj ta mi najbolj prija. Najprvo Vam hočem nekoliko opisati našo vas in okolico. Naša vas Sv. Vid leži na prijaznem gričku, visokem 840 metrov nad morjem. Okolica je krasna. Nekoliko od vasi ležijo

na vse strani prijazni grički, ti so: Korošča gora, Veliko Stražišče, Galjevec, Pirman-vrh in Čohov grič. Nekoliko dalje leži tudi prijazen griček Sv. Urh, na katerem je stal za turških navalov tabor, a sedaj pa stoji gori lična cerkvena, posvečena sv. Urhu, po kateri je dobil tudi griček ime. Par ur od nas je tudi jezero, po imenu Cerkniško jezero, iz katerega dobivajo poletu kmetje mrvo, ker se vedno posuši, je tudi daleč na okolo znano. Pri nas zapade velik sneg, nastanejo veliki zameti, in v tem zimskem času morajo ljudje hoditi večinoma po smučeh in krpljah, šolski obisk je zaradi tega jako slab, ker traja zima pri nas prav dolgo.

Upam, da Vam moje pisemce ne bo nadležno in me uvrstite med svoje koticarje.

S spoštovanjem
vdana

Pavlica Pirmanova,
učenka II. razreda pri Sv. Vidu.

Odgovor:

Ljuba Pavlica!

Z veseljem prijavljam Tvoje pismo, ki nam opisuje slikoviti razgled s Tvoje domače vasi. Da, lep je tudi ta košček slovenske zemlje, ki jo objemajo Tvoji pogledi, kadar svobodno plavajo z vrha prijaznega grička! Gotovo ljubiš od vsega srca to slovensko zemljo! In vem, da ostane tako do konca Tvojih dni!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Namenila sem se napisati Vam par besedi. Prosim Vas, ako bi me hoteli sprejeti med svoje koticarje. Pri nas nismo posebno veseli. Pa zakaj ne? Zato, ker očeta ni doma. Moral je tudi iti na bojno polje vojskovat se za dom in cesarja!

Prosim Vas, če bi bili tako dobri, da bi mi svetovali, ali bi se šla učiti za kuharico ali za šiviljo.

Sedaj pa sklepam svoje pismo in Vas srčno pozdravljam!

Mici Šinkarjeva, Selca.

Odgovor:

Ljuba Mici!

Med stotisoči hrabrih naših bojevnikov je torej tudi Tvoj oče. Razumljivo je, da niste doma veseli, saj vam ne da miru skrb, kaj se utegne zgoditi z očetom v tej siloviti bojni vihri. Ako pa bodo vaše in moje želje uslišane, tedaj se vrne tudi Tvoj oče zdrav in vesel, ker je storil svojo državljansko dolžnost in ker more drage svojce zopet objeti v očetovski ljubezni. — Kar se tiče vprašanja, hočeš li postati kuharica ali šivilja, Ti daje nasvet lastno nagnenje do tega ali onega. Kar Te bolj veseli, temu se priuči! Sicer pa

mislím, da se lahko izvežbaš v kuhi in šivanju, ker je dobri slovenski gospodinjí obojega treba. Zato pa imamo gospodínske šole, kjer se slovenska dekleta priučé vsemu, česar jim je treba, da morejo lepo in zgledno ravnati svoj ljubi dom! — Kadar boš znala pripraviti posebno dobro kosilo, pa nas povabi na pojedino! S seboj prinese vsak platna in niti, da vsakemu sešiješ vrečico. Vanje pobašemo ostanke Tvoje kuharske umetnosti in jih ponesemo s seboj za poboljšek! Pa Te bomo hvalili vsepovsod, kako si izvrstna kuharica in šivilja!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Zvedela sem po svojih součenkah, da ste velik prijatelj mladine. Torej se Vam drzmem napisati te vrstice. — Naznanjam Vam, da imam tudi jaz brata pri vojaki. Bil je že ozebljen, a sedaj je šel zopet v vojno, bojevati se zoper našega sovražnika Italijana.

Imam še enega brata, ki je še doma, pa bo menda naglo moral iti v vojno tudi on. Prosim Vas, da bi potisnili To pismo v svoj kotichek.

Srčne pozdrave od

Anike Točeajeve,
učenke v Mozirju.

Odgovor:

Ljuba Anika!

Tvoj brat se vojskuje zoper našega sovražnika Italijana. Tudi on je torej med tistimi našimi junaki, ki z brezprimerno in občudovanja vredno hrabrostjo in z neomajno vstrajnostjo branijo naše prekrasne slovenske kraje pred pohlepnim sovražnikom. Gotovo izražam tudi Tvojo željo, ako rečem, naj se Tvoj brat z ostalimi našimi bojevniki po slavni zmagi vrne v krog svojih dragih! — Ako pojde še Tvoj drugi brat v vojno, naj spremlja tudi njega sreča junaška!

*

Strune srčne, zardonite!

Strune srčne, zardonite,
pesem lepo uvrstite
o najlepši, dragi mi,
tej slovenski zemljici!

V pesmi mili zardonite,
glas mogočno povzdignite
in le njo slavite vneto —
domovino našo sveto!

Strune, posvečujte,
strune, povzdiguje
mojo domovino mило
z vso mogočno silo!

Pevajte, o, strune,
strune srčne ve,
pesem povzdignite,
domovino proslavite!

Zdemir Posavski.

